

Додире недодира – Анђелко Зблаћански

ДОДИРИ ВРЕМЕНОМ

Како да узмем
ту страст
коју си наменила мени
кад сваке
ноћи бежиш мојим уснама
и претима
изговоривши моје име
нестанеш у магли и пени
оставивши обле чврсте груди
да ми дрхте дамарима

Како да ти љубим
дланове
и милујем гола рамена
кад сваке
ноћи бежиш мојим уснама
и претима
и све уздахе тајно
преместиш у нека
друга времена
где потпуни смо странци
једно другом
и људима

ЈУНСКИ СОНЕТ

Ноћ јунска, липоцветна и врела;
У оку уденута месечева сена:
Што доноси обресе твог тела
И упорну ћутњу да си жена.

Голим чланцима береш капи росе,
Све си ближа мом муклом немиру.
Ноћне те птице у лепету крила носе
И биваш бујица реци на увиру.

Биваш буктиња у којој ноћ гори
У мојим очима, на длановима мојим,
Док наше ћутње су вишњи разговори,

Не знам сан сам — или постојим
На површини увируће реке, заиста,
Кад месец стидљиво по нама заблиста.

ПРЕД СЛИКОМ

Зрак сунца
што ти косу боји
и безобразно додирује
обресе твоје женствености
жели у мој вид
кроз зенице дубоко у душу
да ми те уреже

с уснама путеним
што од девојчице чини жену
и осмехом који жену врати
увојцима девојчице
док ми мисли трепере на твој
голом рамену
опијене мирисом воћа
сладострасног
у твојим недрима...

С ЊОМ

*Не знам да ли сам спавао,
али знам да сам сањао.*

Иво Андрић

Где сам провео ноћ, не знам
Јер никад тако пијан нисам био
А нисам пио
Већ видех најлепши храм –
Не, нисам видео ништа
Ни цркве, ни позоришта
Бејаш у соби сам...

Сам у мислима њеним
И испод трепавица
Сновима по њој и мени
Разливеним
У загрљају наших несаница
И лудом жељом спојени

А да ли у соби бејаш сам
О, то заиста не знам...

ЈУТРО И СУТОН

Кад се случајно сретну
јутро и сутон
твој поглед младог месеца
и мој од тмина сазрео
смем ли
жени у дамарима
цветању груди међу прстима
открити тајну спајања усана
с вековима

смем ли
песнику показати човека
који га твори
жени изворе надахнућа
а песми
истину ишчупану из лажи
кад се случајно сретну
јутро и сутон
твој поглед сав од плавети зоре
и мој крвав од несанице

У МИМОХОДУ

Кад се у мимоходу живота и глувих снова
Сретну твој лик и моја сенка сва од белила,
Лето ће неизоставно пасти с трошног крова:
Наших судбина у које се тишина склонила.

Сви почечи су исти кô с пролећа кад уцвате
Нарциси жути и зумбули плави миришљави,
Док у један минут ставимо све живљене сате
И у себе сакријемо пред срцем ум кржљави.

Држаћу те за руке – чак и кад те понор вуче.
На дну живота смехом правићемо степенице;
Уз тебе да заборавим сваки тренутак од јуче,
Само да ми сва буђења нова виде твоје лице.

КАД МЕСЕЦ ПАДНЕ

У мирној луци,
на мирној води, усидрена лађа дрема.
Тек ветрић пирне
да у крошњи тополе
замирише дан.

Ни гласа,
ни слутње да у том часу
негде неког нема,
а морао би бити
да слуша тишину кад река тоне у сан.

Кад месец падне
са сувих грана
и сјајем заискри мртвом водом,
река као да пребледи,
као да узводно потече сећању
које ће проћи.

Врбе заплачу и гране чешљају
непостојањем,
привидном слободом,
и обала је пушта,
без стопа у песку,
а на лађу би морао неко доћи.

